

Po przepracowaniu normy czasu pracy, oznaczonej na dobę w niniejszym rozporządzeniu, powinien następować okres odpoczynku, w którym pracownik wolny jest od wszelkich obowiązków służbowych. Okres odpoczynku trwać powinien co najmniej 12 godzin bez przerwy, w wypadku zaś przedłużenia czasu pracy poszczególnego pracownika do 24 godzin w dni, w które następuje przesuwanie zmian, okres odpoczynku pracownika przy następnym przesuwaniu zmian trwać powinien co najmniej 24 godziny bez przerwy.

§ 3. Czas przejazdu pracownika z miejsca służby do innego miejsca służby, na skutek zarządzenia kierownictwa przedsiębiorstwa lub osób do tego upoważnionych, uważa się za czas pracy.

Nie uważa się za czas pracy czasu pozostawionego pracownikowi do dowolnego wykorzystania na statku, łodzi lub tratwie, a podczas trwania postoju — również poza statkiem, łodzią i tratwą.

Książeczki obrachunkowe, przewidziane w art. 25 — 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 324), a przeznaczone dla pracowników objętych niniejszym rozporządzeniem, zawierać będą specjalną rubrykę dla notowania liczby godzin przepracowanych w poszczególnych dni. Notowania te powinny być dokonywane przynajmniej raz na tydzień.

§ 4. Za pracę nocną uważa się pracę pełnioną w czasie od godziny 21 do godziny 5, a w wypadkach zatrudniania dwóch zmian pracowników — w czasie od godziny 22 do godziny 4. Praca nocna jest dopuszczalna najwyżej przez 4 noce bezpośrednio po sobie następujące, z wyjątkiem statków, które kursują wyłącznie w nocy o jednej zmianie załogi.

§ 5. Każdy pracownik ma prawo korzystać w okresie każdego trzech miesięcy co najmniej z 16 wolnych od pracy dób, które powinny być oznaczone dla każdego poszczególnego pracownika w wykazie, sporządzonym przez zakład pracy i podanym do wiadomości pracowników nie później, niż w pierwszym tygodniu każdego okresu trzymiesięcznego.

§ 6. Pracownik powinien otrzymać możliwość spożycia posiłku podczas pracy, o ile na ten cel nie może mu być udzielona specjalna przerwa.

§ 7. Za pracę w godzinach nadliczbowych uważa się pracę pełnioną w godzinach ponad normę czasu pracy na dobę ustanowioną w § 1 względnie § 2. Ponadto uważa się za pracę nadliczbową pracę wykonywaną ponad normę 1196 godzin w okresie półrocznym, nawet jeżeli ilość godzin pracy nie przekracza normy czasu pracy na dobę ustanowionej w § 2. Praca w godzinach nadliczbowych może być stosowaną jedynie przy zachowaniu przepisów art. 6 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu oraz za wynagrodzeniem przewidzianem w art. 16 tejże ustawy.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 16 lipca 1930 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
E. Kwiatkowski

Minister Robót Publicznych: *Matakiewicz*

388.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 30 kwietnia 1930 r.

w sprawie kredytowania należności celnych od towarów sprowadzanych drogą morską przez Gdynię.

Na podstawie art. 7 punkt c) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie towarów z zagranicy drogą morską przez Gdynię mogą być przyznawane importerom kredyty na należności celne.

§ 2. Z kredytu celnego mogą korzystać: zakłady wytwórcze, zakłady użyteczności publicznej, instytucje samorządowe, zrzeszenia producentów rolnych, hurtowe domy składowe oraz firmy handlowe, przemysłowe i ekspedycyjne, o ile przedstawiają rękojmię wypłacalności oraz prowadzą zgodnie z obowiązującymi przepisami księgi handlowe.

§ 3. Zakredytowaniu może podlegać cło od wszelkich towarów, z wyjątkiem towarów wyszczególnionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 15, poz. 113).

§ 4. Kredytu celnego udziela się tylko pod warunkiem złożenia wystarczającego zabezpieczenia.

Jako zabezpieczenie przyjmowane będą państwowe papiery procentowe, bankowe listy gwarancyjne i zabezpieczenia hipoteczne.

§ 5. Zakredytowane należności celne winny być uiszczone w terminie dwumiesięcznym od dnia wymiaru odnośnych należności celnych.

Termin ten Ministerstwo Skarbu może przedłużyć do 4-ch miesięcy.

§ 6. Udzielony kredyt celny podlega oprocentowaniu.

Wysokość stopy procentowej będzie regulowana oddzielnymi zarządzeniami Ministra Skarbu.

§ 7. Niewpłacenie w przepisany terminie zakredytowanych sum pociąga za sobą ściąganie należności w drodze przymusowej.

§ 8. Przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1925 r. w sprawie postępowania przy udzielaniu kredytów celnych (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 277) z wyjątkiem §§ 21 i 26 mają analogiczne zastosowanie przy kredytowaniu należności celnych na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
E. Kwiatkowski

Minister Rolnictwa: *Leon J. Polczyński*

389.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 8 maja 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w sprawie ustanowienia państwowego stada ogierów w Białce oraz państwowej stadniny koni w Racocie.

Na podstawie art. 4 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. o państwowych zakładach chowu koni i o premjowaniu ogierów (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 435) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się:

- 1) państwowe stado ogierów w Białce, w powiecie krasnostawskim oraz
- 2) państwową stadninę koni w Racocie, w powiecie kościańskim.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *Leon J. Polczyński*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

390.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 4 czerwca 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie prowadzenia przemysłu kominiarskiego.

Na podstawie art. 41 ustęp 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r.

o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządza się co następuje:

§ 1. Obszar i granice poszczególnych okręgów kominiarskich, o których mowa w § 16 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 942), powinny być tak określone, aby uprawniony do wykonywania robót kominiarskich w danym okręgu mógł je bez trudności odpowiednio wykonać bądź sam bądź przy pomocy dokładnie przez siebie kontrolowanych pomocników. Równocześnie jednak należy zwrócić uwagę i na to, że obszar okręgu nie powinien być zbyt szczupły dla zapewnienia odnośnemu koncesjonarzowi dostatecznych środków utrzymania. Uczniowie przemysłowi mogą wykonywać prace kominiarskie tylko w obecności i pod bezpośrednim nadzorem uprawnionego przemysłowca kominiarskiego (pryncypała) lub jego wykwalifikowanego pomocnika.

§ 2. Prawo przemysłowe wykonywania robót kominiarskich w danym okręgu ma ten przemysłowiec kominiarski, który ma swą siedzibę przemysłową w tym okręgu.

Jeżeli z chwilą zaprowadzenia w województwach centralnych i wschodnich okręgów kominiarskich kilku samodzielnych przemysłowców kominiarskich ma siedzibę przemysłową w danym okręgu, zaznaczone w ustępie 1 prawo przysługuje im wszystkim.

§ 3. Po zaprowadzeniu okręgów kominiarskich władza przemysłowa I instancji wydaje koncesje tylko na nieobsadzone okręgi; władza ta wydaje na każdy wolny okrąg tylko jedną koncesję, przyczem przydzielanie kilku okręgów jednemu przemysłowcowi jest niedopuszczalne.

W gminie miejskiej podzielonej na parę okręgów kominiarskich władza może nadać koncesję na wolny okrąg przemysłowcowi kominiarskiemu mającemu siedzibę przemysłową i poza tym okręgiem, lecz w granicach danego miasta.

§ 4. Władza przemysłowa I instancji prowadzi wykaz osób ubiegających się o koncesje na wolne w powiecie okręgi kominiarskie.

Do wykazu tego wciąga się według kolejności zgłoszeń tych kandydatów, którzy posiadają ustawowe warunki, w szczególności umiejętność zawodową do prowadzenia przemysłu kominiarskiego. Pierwszeństwo w uzyskaniu koncesji na wolny okrąg kominiarski ma ten ubiegający się, który pracował w zawodzie kominiarskim w ostatnich trzech latach co najmniej jeden rok na obszarze danego województwa i posiada lepsze kwalifikacje zawodowe niż inni wpisani do odnośnego wykazu. W szczególności lepsze kwalifikacje zawodowe określa się według ilości lat praktyki zawodowej, specjalnych fachowych kursów (kominiarskich lub straży ogniowej) lub odpowiednich egzaminów złożonych np. w korporacjach dla przemysłu kominiarskiego, których statut zatwierdzony przez właściwą władzę zawiera postanowienia regulujące przedmioty takich egzaminów i sposób egzaminowania.